

Analyse, vurdering og diskussion af kronikken "Fed humor"

Anorektiksi og undervægtige med spiseforstyrrelse er et meget seriøst emne, og er ofte oppe i medierne, med debat om, hvordan man bedst hjælper de stakkels mennesker og indretter samfundet, for at reducere problemet, men kan man sige det samme om overvægtige?

I Kristine Høegs kronik "Fed humor", udgivet i Information d. 16. juli 2015, forklarer og diskuterer hun om normaliseringen af det, at lave sjov med overvægtige. Hun beskriver, hvordan overvægtighed bliver udstillet i medier og TV-programmer, som dovne, dumme og arbejdsløse. Dette i kontrast til undervægtige, som bliver taget dybt seriøst med dokumentare og eksperter.

Kristine Høeg begynder kronikken med et tankeeksperiment. Her stiller hun et hypotetisk eksempel om et TV-show, der udstiller undervægtige mennesker. Hun slutter tankeeksperimentet af med en række retoriske spørgsmål: "Lyder det helt og aldeles vanvittigt? Smagløst? Uansvarligt? Umenneskeligt?" (s. 1, l. 21). Spørgsmålene er virkemiddel der skaber enighed for læseren, i forhold til tankeeksperimentets pointe, som i tankeeksperimentets tilfælde var umoraliteten i, at udstille undervægtige personer komisk på grund af deres undervægt.

Kristine Høeg vender derefter argumentet til at omhandle overvægtige personer, men beholder pointen: "Men ikke desto mindre er det, hvad mennesker med spiseforstyrrelser er blevet udsat for (...). Der er bare den forskel, at disse menneskers spiseforstyrrelse ikke manifesterer sig som undervægt, men som overvægt.". Det at kronikeren starter med, at fastsætte en consensus via tankeeksperimentet og retoriske spørgsmål, fastsætter en hjemmel i forhold til påstanden.

Kronikeren gør brug af negative diskurskæder, når hun beskriver TV-showet i tankeeksperimentet. "Undervejs bliver de – under militaristiske tilråb – tvunget til at nedsvælge flødekager, tandsmør og toliterscolaer" (s. 1, l. 7). Dette underbygger nodalpunktet, som i dette tilfælde er det umoralske i TV-showet. Senere i kronikken beskriver kronikeren overvægtige mennesker med positive ækvivalenskæder: "På samme måde er det ikke alle overvægtige mennesker, der har en spiseforstyrrelse – nogle er bare tykke." (s. 2, l. 57). Her forsøger kronikeren på at virke mere objektiv, som giver troværdighed. Kronikeren forsøger også på at tegne overvægtige personer i et mere positivt lys, end hvis hun havde beskrevet dem som fx. "fede mennesker", da "overvægtig" er et mere positivt og medicinsk ord end "fed".

Kronikeren gør brug af direkte tale til læseren. "Jeg vil gerne understrege, at jeg er helt med på," (s. 2, l. 54), "Griner du stadig?" (s. 3, l. 178). Tiltaleformer, som "jeg" og "du", gør denne kronik mere personlig, og gør det nemmere for læseren at relatere og forholde sig til teksten. Tiltaleformen gør det også nemmere, at forstå kronikerens holdning og perspektiv. Hun gør ikke brug af høj sproglig stil: "Du sidder og zapper rundt på dit tv." (s. 1, l. 2). Men gør brug af slang, som "zapper". Lavere sproglig stil gør teksten også mere relaterbar og lettere at forholde sig til.

Kristine Høeg bruger meget pathos gennem kronikken. "Det er primetimeunderholdning at se dem (overvægtige) blive pisket gennem en af militærets forhindringsbaner, svede i fitnesscentret eller kaste lange blikke efter en bagerforretning." (s. 2, l. 34). Dette hjælper med at overbevise læseren om, at det er moralsk og etisk ukorrekt, at lave sjov med overvægtige personer. Men kronikeren gør

Simon From Jakobsen 20ia
23-04-2023

også brug af logos: "Uanset navnet på tv-udsendelsen, så er dødeligt overvægtige mennesker angiveligt sjove. (...) Dødeligt undervægtige mennesker på tv er derimod seriøse temaaftener og debatudsendelser." (s. 2, l. 32). Her opstiller Kristine Høeg et logisk argument, om hvordan man ikke laver sjov med undervægtige mennesker, men det er tilladt, at lave sjov og komik med tykke personer.

Krokerens brug af primært følelsesbaserede appelformer virker effektivt, i forhold til at overbevise normale mennesker. Kronikkens målgruppe formådes at være normale mennesker, da den er udgivet som en kronik i en avis.

Argumentationen i kronikken går primært ud på, at blotlægge forskelsbehandlingen mellem overvægtige og undervægtige, og lægge tryk på den skadelige måde vi håndtere overvægtighed i medierne. Ved at sammenligne overvægtige med undervægtige personer, gør kronikeren det mere åbenlyst, at det er et problem.

Samfundets preferences imod overvægtighed, er et skønhedsideal. I artiklen "Fra hippie til sexsymbol: Her er den 'perfekte' mandekrop gennem tiden", udgivet d. 12. maj 2019 på dr.dk, beskriver Rikke Bjerger hvordan at det mandlige skønhedsideal, er blevet mere relevant i nyere tid. Hun beskriver også hvordan idealet har ændret sig gennem tiden.

I artiklen bliver der beskrevet hvordan skønhedsidealer er subjektive og kan ændre sig gennem tiden. Fx har det, om man skal være veltrænet ændret sig drastisk siden 1800-tallet. Dengang var det et statussymbol og tegn på overskud, ikke at være veltrænet. Dette er i kontrast til det Kristine Høeg beskriver tykke mennesker beskrevet som i kronikken: "tykke mennesker er dovne – og dumme" (s. 2, l. 103).

I forhold til et af kronikkens centrale synspunkter, at overvægtige bliver behandlet anderledes end undervægtige. Her forklarer Kristine Høeg hvordan undervægtighed ikke bliver behandlet som et "anti"-skønhedsideal på samme måde som overvægtighed, derfor beskriver begge tekster skønhedsidealer, men Kristine Høeg forklarer også om hvorfor overvægtighed ikke er et skønhedsideal.

Måden overvægtige mennesker bliver udstillet på TV og i medier kan være problematisk, og endda også skadeligt. Kristine Høeg får argumenteret effektivt, for at overvægtighed skal tages lige så seriøst som undervægtighed, på en forståelig måde.